

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 listopada 2021 r.

Powód W. L. wniósł o nakazanie pozwanemu (...) (L.) S.A. w L. by z tytułu naruszenia dóbr osobistych powoda - a podstawie art. 448 k.c. - zapłacił powodowi kwotę 20 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty jako zadośćuczynienie pieniężne za naruszenie dóbr osobistych powoda oraz nakazanie mu aby zaprzestał naruszania dóbr osobistych powoda poprzez złożenie wniosku o wykreślenie wszelkich nieprawdziwych informacji dotyczących powoda i jego rzekomego zadłużenia wobec pozwanego z bazy danych w rejestrze (...) a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał powód, że pozwany od 2012 roku w sposób stały i ciągły występuje wobec powoda z roszczeniem o zapłatę kwot z tytułu należności, co do których powód nie jest zobowiązany.

Zarzucił, że pozwany nie posiada wobec powoda legitymacji do żądania zapłaty zobowiązań wskazanych w rejestrze (...).

Na skutek wpisania powoda do rejestru dłużników jego scoring spadł do poziomu grupy 20% osób z najniższą oceną wiarygodności bankowej.

Podniósł, że roszczenia które wskazuje pozwany są przedawnione, a powód złożył pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych zgłaszanych roszczeń, na skutek ich przedawnienia.

Jako podstawę swych roszczeń wskazał powód art. 24 w związku z art. 23 k.c. i art. 448 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że jest wierzycielem powoda w odniesieniu do 5 wierzytelności nabytych od innych podmiotów.

Pozwany jest podmiotem zajmującym się skupywaniem wierzytelności wobec czego prowadzenie działań windykacyjnych zlecił podmiotowi prowadzącemu w tym zakresie wyspecjalizowaną działalność - (...) S.A. (wcześniej (...) Spółka z o.o.). Podniósł, że nie ponosi winy w wyborze (art. 429 k.c.).

Wskazał, że zobowiązania powoda powstały w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Wskazał, że przedawnienie roszczenia nie powoduje jego wygaśnięcia a pisma podnoszące zarzut przedawnienie kierowane do pozwanego były podpisane przez osobę nie legitymującą się pełnomocnictwem.

Powód nie podniósł zarzutu przedawnienia przed dokonaniem kwestionowanych wpisów.

Korespondencję do której odnosi się powód kierowała (...) S.A. a jej ilość w ocenie pozwanego nie była nadmierna.

Pozwany zaprzeczył aby wykonywał połączenie telefoniczne do powoda.

Wskazał, że żądane zadośćuczynienie jest bezzasadne i wygórowane.

Sąd ustalił :

Co najmniej od marca 2012 r. (...) Spółka z o.o. a następnie jej następca prawny (...) S.A. kieruje do powoda częstą korespondencję dotyczącą zadłużenia powoda i windykacji tego zadłużenia.

W dniu 8 czerwca 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Krajowego Rejestru Długów (...) S.A. we W. informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 5 351 , 23 zł.

W dniu 8 czerwca 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Krajowego Rejestru Długów (...) S.A. we W. informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 2 564 , 98 zł.

Pismem z dnia 3 sierpnia 2016 r. poinformowano powoda, że w 3 grudnia 2010 r. (...) S.A. działająca w imieniu i na rzecz pozwanego przekazała do Krajowego Rejestru Długów (...) S.A. we W. informację o niespłaconym zadłużeniu w wysokości 1 680 , 12 zł.

W dniu 30 grudnia 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Rejestru Dłużników prowadzonego przez (...) informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 5 435,31 zł.

W dniu 30 grudnia 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Rejestru Dłużników prowadzonego przez (...) informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 2605,25 zł.

W dniu 30 grudnia 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Rejestru Dłużników prowadzonego przez (...) informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 2953,80 zł.

W dniu 30 grudnia 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Rejestru Dłużników prowadzonego przez (...) informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 1699,12 zł.

W dniu 30 grudnia 2016 r. (...) S.A. działająca w imieniu pozwanego przekazała do Rejestru Dłużników prowadzonego przez (...) informację o niespłaconym zadłużeniu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości 1186,98 zł.

(dowód - pisma k. 10-71, 76-86, 92-126, powiadomienia k. 72-75, 87-91, 127-129)

Pismami z dnia 20 marca 2020 r. i 27 marca 2020 r. powód złożył pozwanemu oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych na skutek przedawnienia i wezwał go do usunięcia wpisów z (...) oraz (...) i do zapłaty kwoty 20 000 zł .

(dowód - pisma k. 134-143)

.

W okresie od sierpnia 2003 r. do stycznia do 2004 r. (...) Spółka z o.o. w W. wystawiła pozwanemu szereg faktur.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. pozwany zawarł z (...) Spółką z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, w której Spółka ta przelała na pozwanego szereg wierzytelności.

Do złożonej do akt umowy nie dołączono załącznika obejmującego powoda.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. (...) Spółka z o.o. w W. sporządziła pismo do powoda z zawiadomieniem o przeniesieniu na pozwanego wierzytelności na kwotę - 2 144 , 70 zł i - 1 026 , 77 zł wskazując faktury z których wierzytelności te miały wynikać. Pisma podpisał Dyrektor Departamentu Windykacji M. W..

W dniu 31 grudnia 2004 r. pozwany zawarł z (...) S.A. w W. (...) S.A.) umowę przelewu wierzytelności, w której (...) S.A. oświadczyła, że przysługują jej od dłużników wymagalne wierzytelności wynikające z niezapłaconych faktur z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych i zobowiązała się do przeniesienia tych wierzytelności na pozwanego. Wykaz dłużników miała zawierać płyta CD dołączona do umowy.

W dniu 7 lutego 2005 r. (...) S.A. skierowała do powoda zawiadomienie o przeniesieniu na pozwanego wierzytelności na kwotę 523,28 zł. Pismo podpisała Kierownik Wydziału Wierzytelności Trudnych J. T..

W okresie od listopada 2003 r. do maja 2004 r. (...) S.A. wystawiła pozwanemu szereg faktur.

W dniu 29 kwietnia 2010 r. C. C. Spółka z o.o. w W. (C. C.) zawarł z pozwanym umowę sprzedaży wierzytelności na podstawie której strony umowy ustaliły zasadny na jakich będzie następowała sprzedaż wierzytelności. W dniu 18 czerwca 2018 C+C. i pozwana zawarły szczegółową umowę.

Ze złożonej umowy nie wynika aby dotyczyła ona wierzytelności wobec powoda.

W dniu 19 września 2014 pozwana zawarła porozumienie a w dniu 29 września 2014 r. protokół przekazania wierzytelności z (...) S.A.

Do protokołu dołączono zestawienie wierzytelności wobec pozwanego.

(dowód - faktury, pisma , umowy, zawiadomienia, wezwania k. 194-273)

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie złożonych przez strony dokumentów, którym Sąd dał wiarę bowiem nie były kwestionowane przez strony i nie budziły zasadniczych wątpliwości Sądu.

Sąd zważył :

Powód domaga się zasądzenie kwoty 20 000 zł jako zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych, polegającego na wpisaniu powoda do rejestru (...).

Ponadto domaga się nakazanie zaprzestania naruszania tych dóbr poprzez złożenie wniosku o wykreślenie wszelkich nieprawdziwych informacji dotyczących powoda i jego rzekomego zadłużenia z bazy danych w rejestrze (...) S.A. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

Wskazał, że pozwany nie posiada wobec powoda jakiegokolwiek legitymacji czy to biernej czy czynnej do dokonania wpisu we wskazanym rejestrze, a co do zobowiązań na jakie pozwany się powołuje to wskazał, iż stron nigdy nie łączyła umowa i powód nigdy nie miał wobec pozwanego zobowiązań.

Powód zaprzeczył istnieniu zobowiązań na jakie powołuje się pozwany.

Umowa cesji na jaka powołuje się pozwany nie dotyczyła powoda.

Tytuły wpisane do (...) są dotknięte przedawnieniem. Powód dwukrotnie w dniach 20 marca 2020 r. i 27 marca 2020 r. złożył pozwanemu oświadczenie o uchyleniu się skutków prawnych zgłaszanych roszczeń.

Podniósł ponadto powód, że od 2012 r. jest nękanym telefonami i pismami, których treścią jest wmawianie mu informacji o istnieniu długu i namawianie go do spłaty oraz grożenie mu windykacją.

Pozwany wskazał, że nabył wobec powoda pięć wierzytelności od podmiotów, z którymi powód zawierał umowy o świadczenie określonych usług.

Pozwany windykację zlecił osobie trzeciej.

Powód został wpisany do B. I.G. odnośnie trzech wierzytelności nabytych od (...) S.A. w W. i (...) Spółki z o.o. w W.. Wierzytelności te istnieją i zostały nabyte przez pozwanego.

Wskazała, że powód nie podniósł skutecznie zarzutu przedawnienia przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Roszczenia powoda oparte więc były na dwóch podstawach faktycznych, pierwszej wynikającej z faktu wpisania go do biura informacji gospodarczej i drugiej opartej na nękanii go w sprawie spłaty zadłużenia.

W opisanym wyżej stanie faktycznym mogą mieć zastosowanie ogólne zasady odpowiedzialności na podstawie kodeksu cywilnego, to znaczy przepisy o odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto z art. 415 k.c. w razie wyrządzenia dłużnikowi szkody majątkowej, spowodowanej bezprawnym zachowaniem wierzyciela; a w przypadku naruszenia niemajątkowych praw dłużnika - przepisy o ochronie dóbr osobistych, wynikające z art. 23 i 24 k.c. oraz art. 43 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2011 r., III CSK 16/11).

Może to być zasadne wtedy, gdy spełnione zostaną przesłanki roszczeń, określone w tych przepisach, a mianowicie ustalone zostanie dobro osobiste, które zostało naruszone i naruszenie to będzie bezprawne, przy czym bezprawność naruszającego pozostaje domniemana.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie natomiast z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Należy przyjąć, że przekazanie informacji o zobowiązaniach powoda względem pozwanej do biura informacji gospodarczej może powodować, że zostaje naruszony jej wizerunek (dobre imię), wiarygodność kupiecka, wiarygodność w stosunku do jej klientów i wiarygodność kredytowa.

Aby takie naruszenie powodowało jednak powstanie odpowiedzialności po stronie osoby przekazującej musi być ono bezprawne.

Przypomnieć trzeba, że w wyroku z dnia 13 kwietnia 2000 r. (III CKN 777/98, nie publikowany) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, by wyłączyć bezprawność, musi być dokonane w granicach określonych tym porządkiem prawnym, to jest pozostawać w zgodzie z obowiązującymi przepisami, powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należytą ostrożnością i przez osobę uprawnioną; nie może też wykraczać poza niezbędną dla określonych prawem celów potrzebę w zakresie wyrażanych ocen.

Podnosi się również, że co do zasady wierzyciel, który przekazuje do biura informacji gospodarczych informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika, nie postępuje bezprawnie, jeżeli działa na podstawie i w zgodzie z ustawą o udostępnianiu informacji gospodarczej i wymianie danych gospodarczych. Jego postępowanie mieści się bowiem w ramach obowiązującego porządku prawnego (I ACa 283/16 - Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, LEX nr 2121843 - wyrok z dnia 2 września 2016 r.).

Przypomnieć należy, że w obecnym stanie prawnym art. 24 § 1 zdanie pierwsze obarcza uprawnionego wyłącznie ciężarem dowodu zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego cudzym działaniem. Nie ciąży na nim natomiast dowód

faktu (art. 6), że działanie to było bezprawne, czyli sprzeczne z normami porządku prawnego wynikającymi z przepisów ustaw lub z zasad współżycia społecznego. To pozwany, broniąc się przed odpowiedzialnością, może wykazywać, że jego działanie, mimo że spowodowało naruszenie dobra osobistego, nie było bezprawne (B. Janiszewska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1–55(4)), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 24).

Podnieść jednak należy, że zamieszczenie w rejestrze prowadzonym przez biuro informacji gospodarczej informacji o wymagalnym zobowiązaniu dłużnika jest tylko wtedy działaniem zgodnym z prawem, gdy zobowiązanie to rzeczywiście istnieje i jest wymagalne. Skoro w procesie o ochronę dóbr osobistych na podmiocie naruszającym te dobra spoczywa ciężar dowodu działania zgodnego z prawem, to wierzyciel, na którego wniosek zamieszczono informację gospodarczą dotyczącą osoby, której dobre imię informacja ta narusza, winien udowodnić, że zobowiązanie objęte tą informacją istnieje i jest wymagalne. Okoliczność, że ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych przyznaje dłużnikom inne środki ochrony i że wówczas inaczej może rozkładać się ciężar dowodu, nie wyłącza ochrony wynikającej z art. 24 k.c., i nie modyfikuje wynikającego z tego przepisu rozkładu ciężaru dowodu.

W orzecznictwie zwraca się również uwagę, że sam fakt umieszczenia informacji w rejestrze prowadzonym przez biuro nie oznacza jeszcze, że osoba, której ta informacja dotyczy nie jest solidnym dłużnikiem. Powszechnie jest bowiem wiadome, że przyczyny niespłacenia długów mogą być różne, w tym także takie, które z brakiem solidności nie mają nic wspólnego, np. choroba, zdarzenie o charakterze losowym, czy inne nie zawinione przez dłużnika powody niedostatków środków finansowych. Jakkolwiek zatem nie można wykluczyć naruszenia dóbr osobistych przez wpisanie informacji gospodarczej do rejestru, to jednak obowiązek wykazania faktu naruszenia konkretnego dobra osobistego i przejawów tego naruszenia obciąża powoda. Należy nadto podkreślić, że dobro osobiste jest prawem o charakterze obiektywnym i o jego naruszeniu nie może przesądzać subiektywne poczucie pokrzywdzenia (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CSK 649/13 w: Wyrok SA w Białymstoku z 2.09.2016 r., I ACa 283/16, LEX nr 2121843).

Wyrażono w orzecznictwie również pogląd, że wykładnia systemowa oraz funkcjonalna art. 15 ustawy z 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych w powiązaniu z art. 117 § 2 k.c. prowadzą do wniosku, że niedopuszczalne jest zamieszczanie w rejestrach prowadzonych przez biura informacji gospodarczych, informacji o ciążących na dłużniku zobowiązaniach przedawnionych w sytuacji gdy dłużnik uchylił się od jego zaspokojenia z powodu przedawnienia. Przemawia za tym ochrona interesów dłużnika, który zdecydował się skorzystać z przysługującego mu ustawowo zarzutu przedawnienia, a jeżeli nie ma on obowiązku spełnienia świadczenia, to nie może też być w jakikolwiek sposób represjonowany z powodu odmowy jego spełnienia, w tym także poprzez publikowanie informacji podważających jego reputację i wiarygodność płatniczą. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 lutego 2016 r., VI ACa 153/15).

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie pogląd ten, w zakresie w jakim może być odniesiony się do dłużników nie będących konsumentami, w obecnym stanie prawnym, musi być uznany za dyskusyjny.

Okoliczność ta jednak w niniejszej sprawie ma drugorzędne znaczenie bowiem powództwo jest nieuzasadnione z przyczyn wskazanych poniżej.

Podsumowując, powód dochodząc swych roszczeń w niniejszej sprawie winien był wykazać, że pozwany swym działaniem naruszyli jego dobra osobiste, zaś na pozwanym spoczął ciężar dowodu, że działanie jego nie było bezprawne tzn. odbywało się na podstawie i w zgodzie z ustawą o udostępnianiu informacji gospodarczej.

W tym zakresie powód wykazywał, że pozwany od 2012 r. nęka go pismami, zaś fakt umieszczenia go w rejestrze dłużników powoduje, że nie może uzyskać kredytu. Na te okoliczności złożył powód obszerną korespondencję oraz zaświadczenie N. (...)S.A. z dnia 16 lipca 2021 r.

Pozwany zarzucał, że kwestionowane działania wykonywał w jego imieniu inny podmiot, a samo działanie nie było bezprawne bowiem mieściło się w ramach obowiązującego prawa i dotyczyło wierzytelności istniejących, prawidłowo nabytych przez pozwanego i co do których wcześniej pozwany nie podnosił zarzutu przedawnienia.

Odnosząc się do zarzutu opartego na treści art. 429 k.c. przypomnieć trzeba, że zgodnie z tym przepisem kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

Na tle tego przepisu wskazuje się, że powierzenie wykonania czynności drugiemu, w rozumieniu art. 429, nie jest ograniczone. Może mieć charakter jednorazowy lub dotyczyć pewnego zespołu czynności; czynności te mogą polegać na działaniu lub zaniechaniu. Mogą to być czynności faktyczne lub prawne, proste lub złożone, wymagające lub niewymagające wiedzy specjalistycznej, a ich powierzenie może być odpłatne lub nieodpłatne. Powierzenie drugiemu wykonania czynności w rozumieniu art. 429 może być dokonane przez powierzającego osobiście lub przez inną osobę, która wykonuje w określonym zakresie zarząd jego sprawami i z jego woli w tym zakresie działa w jego imieniu. Taka jednak inna osoba musi działać w imieniu powierzającego w granicach umocowania do wykonania określonej czynności lub określonego rodzaju czynności (wyrok SN z dnia 21 grudnia 1971 r., III CRN 402/71, OSNCP 1972, nr 6, poz. 115, z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, Przegląd orzecznictwa, NP 1972, nr 12, s. 1811).

W niniejszej sprawie pozwany wykazał, że w dniu 15 grudnia 2007 r. zawarł ze spółką (...) Spółka z o.o. we W. umowę ramową świadczenie usług windykacyjnych i administrowania portfelami wierzytelności.

Nie było między stronami sporne, że wszelkich kwestionowanych czynności wobec powoda dokonywał ta spółka oraz powstała z jej przekształcenia (...) S.A. działając w imieniu pozwanej.

Zadaniem pozwanego było więc wykazanie, że nie ponosił winy w wyborze tej osoby albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

Tych okoliczności, powód z zasadzie nie zakwestionował. W szczególności nie kwestionował powód, że firma (...) S.A. jest firmą windykacyjną, która w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem czynności windykacji.

Wbrew zarzutom powoda, przedstawiona przez pozwanego część umowy z tą firmą pozwala na ustalenie, że zakresem jej objęto zasady, na jakich (...) S.A. (wcześniej (...) Spółka z o.o.) prowadzić będzie czynności windykacyjne oraz administrowanie wierzytelnościami nabytymi przez pozwanego. Wśród tych czynności wprost wymieniono przekazywanie dłużnikom pisemnych wezwań do zapłaty i utrzymywanie z nimi kontaktów pisemnych, telefonicznych i osobistych (§ 5 ust. 2). Wskazano też na inne zgodne z prawem czynności (§ 5 ust. 1 lit. n).

Jednocześnie nie było sporne między stronami, że czynności jakie zakwestionował powód w pozwie dokonała w imieniu pozwanej firma (...) S.A.

W ocenie Sądu brak więc podstaw do kwestionowania tego, że pozwany skutecznie zwolnił się z odpowiedzialności w niniejszej sprawie. Wykazał bowiem, że powierzył innemu podmiotowi wykonywanie czynności windykacyjnych wobec pozwanego. Jednocześnie nie było kwestionowane, że podmiot ten jest podmiotem, który w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem czynności windykacji oraz, że czynności do których odwoływał się powód w pozwie zostały wykonane przez ten podmiot.

Dlatego Sąd uznał, że pozwany wykazał, iż nie ponosi winy w wyborze a wykonanie czynności powierzył osobie, która w zakresie swej działalności zawodowej trudni się wykonywaniem takich czynności.

Niezależnie od tego wskazać jednak należy, że ustalił Sąd, że poza kwestią omówioną wyżej pozwany nie wykazał braku bezprawności działania wskazanego w pozwie.

Kolejnym zarzutem pozwanego było bowiem, że prawidłowo nabył istniejące wierzytelności.

Ten zarzut nie znalazł potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Ze złożonych w sprawie dokumentów wynika jedynie, że w okresie od sierpnia 2003 r. do stycznia do 2004 r. (...) Spółka z o.o. w W. wystawiła pozwanemu szereg faktur.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. pozwany zawarł z (...) Spółką z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, w której Spółka ta przelała na pozwanego szereg wierzytelności. Do złożonej umowy nie dołączono załącznika obejmującego powoda.

W dniu 29 kwietnia 2005 r. (...) Spółka z o.o. w W. sporządziła pismo do powoda z zawiadomieniem o przeniesieniu na pozwanego wierzytelności na kwotę - 2 144 , 70 zł i - 1 026 , 77 zł wskazując faktury z których wierzytelności te miały wynikać. Pisma podpisał Dyrektor Departamentu Windykacji M. W..

W dniu 31 grudnia 2004 r. pozwany zawarł z (...) S.A. w W. ((...) S.A.) umowę przelewu wierzytelności, w której (...) S.A. oświadczyła, że przysługują jej od dłużników wymagalne wierzytelności wynikające z niezapłaconych faktur z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych i zobowiązała się do przeniesienia tych wierzytelności na pozwanego. Wykaz dłużników miała zawierać płyta CD dołączona do umowy.

W dniu 7 lutego 2005 r. (...) S.A. skierowała do powoda zawiadomienie o przeniesieniu na pozwanego wierzytelności na kwotę 523,28 zł. Pismo podpisała Kierownik Wydziału Wierzytelności Trudnych J. T..

W okresie od listopada 2003 r. do maja 2004 r. (...) S.A. wystawiła pozwanemu szereg faktur.

W dniu 29 kwietnia 2010 r. (...) (...) Spółka z o.o. w W. (C.) zawarł z pozwanym umowę sprzedaży wierzytelności na podstawie której strony umowy ustaliły zasadny na jakich będzie następowała sprzedaż wierzytelności. W dniu 18 czerwca 2018 C+Cyfrowy i pozwana zawarły szczegółowa umowę. Ze złożonej umowy nie wynika aby dotyczyła ona wierzytelności wobec powoda.

W dniu 19 września 2014 pozwana zawarła porozumienie a w dniu 29 września 2014 r. protokół przekazania wierzytelności z (...) S.A. Do protokołu dołączono zestawienie wierzytelności wobec pozwanego.

W każdym z tych przypadków nie sposób więc uznać, że pozwany wykazał aby powstały konkretne zobowiązania powoda a pozwany skutecznie nabył te wierzytelności.

Przedłożone dokumenty bowiem albo nie zawierają potrzebnych załączników do umów cesji pozwalających stwierdzić, że cesje dotyczyły wierzytelności wobec powoda albo nie zawierają konkretnych dokumentów pozwalających ustalić istnienie przenoszonych wierzytelności.

Gdyby więc nie uznać za skuteczny zarzutu pozwanego opartego na treści art. 429 k.c. to w niniejszej sprawie należałoby uznać, że pozwany nie wykazał aby kwestionowane działanie nie było bezprawne tzn. odbywało się na podstawie i w zgodzie z ustawą o udostępnianiu informacji gospodarczej. Nie wykazał bowiem pozwany istnienia i skutecznego nabycia wierzytelności których to działanie dotyczyło.

Ta okoliczność jednak nie ma zasadniczego znaczenia skoro, jak już wyżej wyjaśniono, uznał Sąd , że pozwany skutecznie zwolnił się z odpowiedzialności wykazując, że powierzył innemu podmiotowi wykonywanie czynności windykacyjnych wobec pozwanego czym spełnił przesłanki z art. 429 k.c.

Biorąc powyższe pod uwagę powództwo oddalono.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Na koszty zasądzone na rzecz pozwanego złożyły się:

- opłata od pełnomocnictwa - 17 zł;

- wynagrodzenie pełnomocnika - 3 600 zł i 720 zł. Wysokość wynagrodzenia ustalono zgodnie z § 2 pkt 4 i §. 8 ust. 1 pkt 2 w związku z § 8 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych,

Razem kwota 4 337 zł którą zasądzo od powoda na rzecz pozwanego.

Sędzia Leszek Guza